Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Amasa Lyman,

afholdt i Glasgow i Skotland den 8de Marts 1862.

(Fra „Millennial Star.")

Jeg er taknemmelig, mine Brødre, for denne Leilighed at samles med Eder og haaber, at vor Sammenkomst skal være til Velsignelse for Enhver af os. Vi have meget at lære i den store Arbeidsmark, der ligger foran os, for at forøge vore Kundskaber, men naarsomhelst vi lade vor Tanke dvæle ved Emner, henhørende til vor Saliggjørelse, finde vi, at Sandheden er evig og altid uforanderlig den samme. Den eneste Afvexling, der kan tænkes, bestaaer i Maaden, hvorpaa den anvendes, thi Sandhedens Anvendelse vil i en vis Grad altid være ny for os, af den simple Grund, at der altid vil være Noget, som vi ikke tilforn have lært, hvilket følgelig vil afsløre nye Former af Sandheden. Det er vor rette Opfattelse af disse Sandheder, som skal begrunde vor Lykke, og vor bundne Kundskab, som skal berede os til at afhjælpe vore stadigvexende Fornødenheder.

Nogle tænke maaskee, at de engang i deres Tilværelse ville naae et Punkt, hvor der ikke er mere at lære; men der behøves ikke megen Eftertanke til at vise, at naar et saadant Punkt er naaet, kunde vor Lykksalighed ikke længer forøges — vi vilde ophøre at blive velsignede, efter de samme Principer, hvorpaa vi nu velsignes. „Men," siger En, „kunde man ikke vedblive at bruge den Kundskab, man har annammet?" Til hvad skulde den bruges? Dersom vi ikke havde noget Spørgsmaal at gjøre, nogen Kundskab at vinde eller noget Problem at løse, vilde vor Lykksalighed aftage, thi den voxer i samme Forhold som vor Kundskab stiger. Vi have ikke fundet det Punkt endnu, hvor der ikke er mere at lære, og vi have heller ingen Grund til at antage, at der findes et saadant Punkt.

Jeg glæder mig, som allerede bemærket, over vor Sammenkomst i Aften, da der gives mig Leilighed til at tale med tænksomme, fornuftige Mænd, som, medens de stræbe at gjøre Godt i Nutiden, see hen til en større Virkekreds i Fremtiden, hvor de kunne udrette endnu mere Godt. Vi ønske at forstaae Alt, hvad der

henhører til Sandheden og fornemmelig den Deel af samme, som mere umiddelbart vedkommer vort Arbeide som Mænd, kaldte af Gud i Evangeliets Tjeneste. Det er en Nødvendighed for os som Evangeliets Forkyndere at vide, hvad Evangeliet er, samt hvilken Stilling vi som saadanne burde indtage til Verden. Betræffende dette have vi maaskee ligesaa lidt Kundskab som i mangt og meget Andet, vi have at gjøre. Vi kunne vel Alle løbe Landet rundt og fortælle Folk, hvad vi vide, ja undertiden ogsaa hvad vi ikke vide; men vi bør altid søge at meddele Folk Noget, som kan gavne dem, og fremsætte fornuftige Grunde for hvad vi sige. Hvormeget kunne vi sige til Opbyggelse for dem, der lytte til vort Vidnesbyrd om dette Evangeliums Natur? Jeg har ofte tænkt, at man kun kjender lidt dertil, at domme efter den Maade, hvorpaa Nogle af vore Missionairer have gaaet frem, fornemmelig med Hensyn til deres Disputer med Modstandere af Sandheden. Jeg ønsker, Brødre, I skulde forstaae, at I ikke ere udgangne i Verden for at sporge om Evangeliet er sandt eller ikke. „Men vi sporge Ingen, om det er sandt?" Naar I begynde at disputere med Nogen om Evangeliet, ligger da ikke netop deri den indirecte Indrømmelse: „Hvis De kan bevise, at min Troesbekjendelse er falsk, vil jeg frasige mig den?" Om I end ikke sige det, ligger dog denne Betydning skjult i selve Maaden, hvorpaa I fremstille Eder for Verden.

Vi ere ikke udsendte for at forsvare Evangeliet. Det kan ikke gjøres bedre ved nogen af vore Bestræbelser, thi det er Sandhed, og Sandheden kan ikke forbedres og behøver heller ikke at forsvares. Vi ere udsendte for simpelthen at bære Vidnesbyrd om dets Sandhed og for at anbefale det til Verden — at indbyde de Oprigtige til at skaffe sig Kundskab om dets Principer og lære dem, hvilken Lyksalighed der vil tilskyde dem, naar de efterleve samme. Paa denne Maade skulde vi gaae frem, og Grunden, hvorfor vi bør optræde paa en saadan Maade for Verden, skal jeg søge at fremsætte for Eder.

Evangeliet er ikke sendt til Verden for at skade eller fordærve Nogen, men for at opbygge og frelse Enhver, der vil adlyde og efterleve det. Det er sendt for at drage Menneskет fra Mørket og Døden, som omgiver dem, til Lys og Liv, og vi ere kaldede til at være de lykkelige Bringere af Saliggjørelse til Menneskeslægten. Vi kunne ikke vente nogen gunstig Bedømmelse af Sandheden hos dem, som ikke ville høre paa os, naar vi forkynde samme, men derimod ønske at disputere og bortraisonnere vort Vidnesbyrd om dens Reenhed. Men de, som skjenke os et villigt Øre og troe vort Vidnesbyrd, de ville begynde at forske efter Sandheden, og det Eneste, vi have at gjøre, er, at oplyse Saadanne og bringe dem til Sandheds Erkjendelse. Vi have ingen Tid tilovers, som kan bortødsles til unyttigt Kjævleri med Vantroende, og heller ikke ere vi kaldede til at vidne om den Fordærvelse og Ryggesløshed, der omgiver os, eller om de Vildfarelser, Daarskaber og forskruede Meninger, som allevegne møde os. Naar vi vidne om Sandheden, da ligger heri et Vidnesbyrd om den Fordærvelse, Uvidenhed og Synd, som herster i Verden, thi disse Onder ere kun Frugter af Menneskenes Ubekjendtskab med Sandheden. Denne Anskuelse er sand, fordi den er fornuftig, og den stemmer tillige overeens med Evangeliet, der er afpasset nøiagtigt efter Menneskets Trang og Fornødenheder; og ved at betragte Evangeliets Diemed og Beskaffenheden af Menneskene, til hvis Gavn det blev givet, kunne I lettelig indsee, at dets Forkyndere ingen Ret have til at gaae ud i Verden og fortælle deres Medmennesker, at de ere Daarer, som Ingenting vide, osv., hvorved

deres Uvenskab og Had vækkes. Istedetfor en slig Adfærd, bring en Smule af Aandens Lys med Eder, og de ville snart see det og betragte Eder som deres Venner, og efterhaanden kunne de maaskee lære at sætte Priis paa Sandheden, I bringe. Hvorved vandt I Kundskab? Ved at blive fortalte om Eders Uvidenhed, eller ved at høre Sandhedens Principer blive fremsatte for Eder? Naturligviis ved at høre et fornuftigt Vidnesbyrd blive aflagt, hvorved Eders Forstand kunde blive opladt. Hvis altsaa I fik og fremdeles faaer Kundskab paa denne Maade, er der al Rimelighed for, at den samme Fremgangsmaade vil have lignende Resultater for Andre.

For Evangeliets Lys stjenktes Eder, befandt I Eder i Tvivl og Mørke; men da Lyset kom og fremstillede Tingene for Eder, som de virkelig vare, behøvede I ei længer at spørge Nogen hvad Sandheden var. Da kunde I bedømme den selv. Paa denne Maade er det, vi skulle oplyse Verden. „Men," siges der, „kan De bevise det af Skriften?" Vi have Beviser, som ere ældre end Skriften, nemlig i os selv og i den Kreds vi virke, hvilke godtgjøre, at vi have faaet Evner til at erhverve os Kundskab; og i Forbindelse med dette Factum staaer et andet, og det er, at den Kundskab, vi saaledes tilegner os, er Kilden til al den Magt, vi besidde. Dette vilde vi have vidst, selv om vi aldrig havde seet en Bibel, thi det har aabenbaret sig for os i vor egen Virkekreds, som omfatter alle de Beviisgrunde, der have beriget Sjælen med Kundskab, og hvis vi ikke have seet det, er det fordi vore Øine have været tillukkede.

Dette beviser for os, at der kun gives eet Princip, ifølge hvilket Menneskene kunne frelses, og det er Maaden, hvorpaa Lyset bliver bragt til os og Sjælens skjulte Evner blive udviklede. Vi kunde forfølge denne Anskuelse videre, saalangt som Sandheden har nogen Anvendelse, og vi vilde finde det samme Princip gjeldende, og at det er det eneste, hvorpaa Menneskenes Børn kunne blive ophøiede. Dette skulde vise os Beskaffenheden af vore Pligter som Saliggjørelsens Budbringere, fordi et Evangelium, der er beredt af et alviist Forsyn til Gavn for Menneskene, aldrig kunde frelse Fornuftvæsener og dog være et Bedrageri, et Blendværk.

Dette synes ogsaa at have været Jesu Christi Anskuelse, thi medens han vandrede her paa Jorden, sagde han: „Dette er det evige Liv at kjende den levende og sande Gud;" men længe før disse betydningsfulde Ord udtaltes, var Evangeliet bleven beredt og anvendt paa mange Tusinde, som havde beviist Sandheden af denne Sætning. Det blev beredt før den store Mængde Meninger, vi nu have, var trængt ind i Verden — før Jorden blev forbandet med Synd og Brøde.

Naar vi gaae tilbage til hiin lykkelige Tid, da Sandheden ei var blandet med Løgn, da Uskyldigheden var uden Brøde og Reenheden uden Besmittelse, da see vi Evangeliet i dets oprindelige Skjønhed og Hellighed, som det udgik fra Gud vor Faders Haand; og vi see tillige, at det var afpasset efter Menneskets Natur og Fornødenheder i ligesaa fuldkommen Grad som Mælken i Moderens Bryst er afpasset efter det spæde Fosters Behov. Saadan er det Evangelium, som er bleven aabenbaret til Frelse for Menneskenes Børn, og Herren har været utrættelig i sine Bestræbelser for at lede dem ud af deres Uvidenhed til Lys og Kundskab.

Det maa være indlysende for Enhver, at Forkynderne af et saadant Evangelium ikke kunne gjøre dets Sandhed til Gjenstand for aandsdræbende Disput og Trætte. De ere blot udsendte for at vidne om dets herlige Egenskaber. „Men bør vi ikke gjendrive de skjændige Løgne, som ere udbredte

om Evangeliet og de Hellige?" Hvad Gavn vilde I opnaae derved? Antag, at der stod en Løgn i Aviserne om de Sidste-Dages Hellige forgangen Dag (Noget, som ikke hænder saa sjelden), og en Mand skulde komme til os og sige: „Hvis dette ikke er sandt, hvorfor tage I ikke til Gjenmæle og benegte det?" Hvad vilde I gjøre? Der er een Grund, hvorfor I ikke skulde modsige det, og det er, at I derved vilde nedværdige Eder til deres Ligemænd, som udspredte Løgnen. „Men hvad skal vi saa gjøre?" Blot prædike Evangeliet. Vide I, at Evangeliet er sandt? „Ja." Godt; tro I, at Guds Rige vil gaae tilgrunde, fordi en ussel, vankundig, vildledet Sjæl siger, at det vi tro, er Løgn? Hvad vi have at gjøre er, at leve i og for Sandheden bestandigen, og lad den, som ønsker at leve i Fordærvelse, have sit Ønske opfyldt; og naar det Evangelium, I leve for, og den Reenhed, som ledsager det, er udbredt over hele Jorden, og der ikke findes nogen Fordærvelse mere, da vil han sulte ihjel, medmindre han vænner sig til renere og sundere Næring. Men saalænge der er Fordærvelse nok at nyde af, tager han den Føde, han bedst synes os. Saadanne Individer ere ligesom Aadselfuglen, der seer Jægeren langt borte. Denne dorske Skabning kan see Vildtet i lang Afstand, og følger det i Jægerens Spor for at fluge de raadne Levninger, som lades tilbage. Paa samme Maade snige disse fordærvede Sjæle, ligesom forsultne Aadselædere, sig i de Oprigtiges og Flittiges Spor, for naar disse meddele Menneskene en Sandhed, de da strax kunne sige det er Løgn og søge at forvende det Gode for at faae deres egne fordærvede Lyster tilfredsstillede. Hvis I fortælle Folk, at I ere Herrens Tjenere, ville de sige, I ere Bedragere; hvis I prædike om Reenhed, ville de opponere mod Eder, fordi Strid er deres Element; hvis I prædike om Ædruelighed, saa lære de Folket indirecte at drikke. Og hvorfor? Fordi de sige, at Alt, hvad I lære, er Usandhed. „Skal vi derfor ikke modkjæmpe dem? Skal vi ikke bevise dem det Modsatte?" Om jeg kunde svare for hver Mand paa hele Jordens Kreds, vilde jeg udtale et høit og bestemt Nei. Kan den Mand, som ønsker at see Menneskeheden oplyst og renset fra al Daarlighed og Ureenhed, føle sig lykkelig ved at trættes med en Sandhedsforvender blot for at kunne slaae ham af Marken med sine Argumenter? Visselig ikke. Den Mand, som har Kundskab om og Kjærlighed til Sandheden, seer i det uvidende og vildledte Menneske sin feilende og ulykkelige Broder, og er fremmed for enhver anden Følelse end Medlidenhed med ham i hans beklagelsesværdige, faldne Tilstand, og denne Følelse tilskynder ham at arbeide for hans Opreisning og Lykke. En Evangeliets Tjener skulde altid selv efterleve Sandheden og derved bære Vidnesbyrd om dens frelsende Kraft. Vi behøve aldrig at befrygte, at nogen Fjende skal omstøde Herrens Værk eller hindre Zions Opbyggelse. At Zion vil blive opbygget er en Kjendsgjerning, som er indlysende for ethvert tænkende Væsen, som betragter den Maade, hvorpaa dette Værk bliver udført, nemlig ved at en stadig voxende Kundskab udvikles hos saadanne Sjæle, som adlyde Fredens Evangelium, og som vandre i Reenhed og Retfærdighed hver Dag. Disse ville udgjøre et Zion — et Gjenskin af Guds himmelske Herlighed.

Personer, som have en saadan Kundskab om Sandheden og gjennemtrænges af en reen og ædel Kjærlighed til samme, behøve ingen fremmed Hjælp til at lede dem fremad i Alt, hvad der er ret. Deres egen gode Smag er mere end tilstrækkelig i denne Henseende, thi enhver af deres Følelser og Tilbøieligheder vil være helliget til Reenhed og Gudsfrygt og Sandhedens Udbredelse.

Denne Anskuelse af Sagen giver os Grunde nok for ikke at indlade os i unyttig Ordstrid. Mange tro, paa Grund af deres Uvidenhed, at de bør modkjæmpe Enhver, som maatte finde Fornøielse i at udæske dem til Kamp i Troessager; men derved stige de, som tidligere bemærket, ned til hans lave, mørke Standpunkt, blive paavirkede af hans Trættekjærhed, svække deres egen Aandskraft og blive ikke saa sjelden bittre mod ham, hvem de ere udsendte for at frelse og velsigne, medens Modstanderen fremdeles vedbliver at sidde i det samme Mørke som tilforn. Dette er ufravigeligt Frugten af saadanne Disputer. Dette burde vi vide, og naar vi have Kundskab herom, skulde vi rette vor Fremgangsmaade herefter, og hvis Folk ønske at vide, hvorfor vi unddrage os saadanne Samtaler som de her omhandlede, da ere vi rede til at vise dem, at Aarsagen ligger i selve Evangeliets Natur og i Beskaffenheden af vort Kald som dets Forvaltere, men ikke i Ulyst til at tale med Personer, der ere af en anden Mening end vi, eller fordi det er bleven os fraraadet af Kirkens Authoriteter. Kun naar vi forstaae og kjende Bevæggrundene til vor regelrette Handlemaade, kun da ere vi stikkede til at udføre vore Pligter i Evangeliets Tjeneste. Ligemeget enten I ere kaldede til at prædike eller ikke, alle disse Sandheder ere ligesaa anvendelige paa den Ene som paa den Anden, og den Sandhed, der kan frelse Eder, vil frelse hele Verden, hvis man forstod den og anvendte den.

Naar vi betragte Evangeliet nøiere, finde vi, at det simpelthen er et Opdragelsessystem, der er bestikket til Veiledning og Oplysning for Menneskeheden, og vor Mission er, at gjøre Menneskene bekjendte med dette System, saa at de kunne lære at sætte Priis paa de Fordele, det skjenker. Vi ere udsendte for at *bygge op*, og det tilkommer ikke os at trættes med Nogen om hans Meninger. De ville falde af sig selv, hvis de ikke ere grundede paa Sandheden, og Alt hvad vi have at gjøre er, at udsprede den Kundskab om Sandheden, vi have annammet. Vildfarelserne i Verden ville falde som Følge af den Fordærvelse, der boer i dem. Vi behøve ikke at rive Noget ned. Det er vor Opgave at samle, undervise, rense og forædle alle dem af vore Medmennesker, som ville lytte til det Budskab, vi bringe, indtil de kunne byde enhver Ting Trods, som er egnet til at standse dem paa deres Bane til evig Ophøielse.

Vi ere *alle* Menneskers Venner. Der er intet Sted paa Jorden, hvor Fornuftvæsener boe, uden vor Mission kalder os did, for om mulig at gjøre dem lykkelige. „Men kunne vi elske alle Mennesker, selv saadanne sunkne Væsener, som ere saa uvidende om deres egen Herkomst og Bestemmelse, at de stride mod Sandheden?" Vi burde gjøre det. Spørg en Fader, som har en vanartet Søn, en Flygtning paa Jorden, om han kan foragte ham, fordi han er falden og har forladt sin Faders Huus, og denne vil sige, at hvis han har nogen ængstelig Omhu for en af sine Sønner fremfor en anden, er det for ham, som er skeiet ud fra Pligtens Sti. Bekymringen i hans Hjerte forjager ofte Søvnen fra hans Leie, fordi han med Smerte tænker paa sit Barn, som sukker i Nød og Elendighed. Lær derfor, Brødre, at elske den faldne Verden, der krymper sig for det grumme Uhyre Dødens Fødder, med den samme Sympathi og Kjærlighed, som en jordisk Fader elsker sit Barn, og ved en saadan Handlemaade ville I ære Eders himmelske Fader, hvis Evangelium I forkynde. Søg altid at bevare en Deel af den Kjærlighed, som Guddommen føler for Menneskene, uagtet al deres Elendighed, Fordærvelse og Synd. Naar vi ere besjælede af denne Følelse, indtil den

udøver en afgjørende Indflydelse paa alle vore Handlinger, da ville vi aldrig træffe Nogen paa hele Jordens Kreds, som vi vilde anseе som vor Fjende. Jesus sagde, at han kom ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Han søgte at gavne dem med sin Betjening, medens han levede, og han bad til Gud om Tilgivelse for dem i sin Dødsstund, fordi de handlede i deres Uvidenhed. Dersom en Mand ikke vil høre det Budskab, I bringe, saa bortfjern Eder i al Kjærlighed og overlad ham til sig selv. Hvis I ikke gjøre det, vil han maaskee i sin Hidsighed forbande Eder og derved føie Synd til Synd. Forlad ham i Fred, og maaskee den Næste, I træffe paa, er mere villig til at høre paa det Naadens Budskab, som I bringe ham, og at Eders Arbeide der vil bringe bedre Frugt.

Alle disse Forholdsregler skulde vi stræbe at indprente i vort Sind i al deres Klarhed, og hvis I ønske Noget at fordrive Eders ledige Timer med, da tænk paa disse Ting, saa I kunne faae et klart og tydeligt Begreb herom, og naar I saa anvende dem paa en fornuftig Maade i det daglige Liv, da ville I derved begynde en Gjerning, som vil overleve Eder. I lægge derved en Grundvold, som Eders Børn kunne fortsætte at bygge paa efter Eder, ja Eders Arbeide vil blive fortsat fra Generation til Generation, fordi sande og hellige Principer ligge tilgrund fra Begyndelsen af. Det er enhver Herrens Tjeners Opgave at lære Menneskene, hvorledes de skulle naae den himmelske Ophøielse, som vor Fader har beredt for alle sine lydige Børn.

Af disse Grunde bør vi ikke indlade os i unyttigt Mundhuggeri. Der er visse Handlinger, som altid ere rette og aldrig forkeerte, paa Grund af det Individs Charakteer, som udøver dem. Det er en Dyd at bespise den Hungrige og klæde den Nøgne, ligemeget hvem der udøver denne Barmhjertighedsgjerning mod sine mindre begunstigede Medmennesker. Vilde det ikke være en Dyd, om en Gudsfornegter udøvede en saadan Handling? Jo, fordi hans Brød vilde mætte den stakkels hungrige Bettler ligesaa godt som om nogen Anden havde givet ham det; og den Klædning, han giver den Nøgne, vilde gjøre selv samme Nytte, som om en Engel fra Himmelen havde overrakt ham den. Det Gode er godt i sig selv, ligegyldigt hvem der udøver det, og den, som har Medfølelse for den Lidende — som giver ham Mad, naar han er hungrig, og klæder ham, naar han er nøgen, han udøver der et Princip, som er godt og helligt og som, hvis det var fuldkommen udviklet, vilde frelse en heel Verden.

Der findes Godt blandt alle Mennesker paa Jorden. Vi skulle ikke optræde som Mænd, der søge efter Sandheden, men som Mænd, der have annammet den, fordi Evangeliet omfatter al Sandhed. Af denne Grund venter jeg ikke at finde noget bedre Religionssystem nogensteds i Verden end det, jeg allerede har annammet. Naar vi engang *have* annammet al Sandhed, hvor skulle vi saa vende os hen, for at finde noget Bedre og Ædlere? Vi kunne gaae til andre Kloder, men ogsaa der findes den og velsigner Enhver, som vil lade sig velsigne, ligesom Enhver, der i Fortiden nogensinde har nydt Velsignelser, har erholdt dem ved Sandheden, og saalænge Evigheden varer, vil dette Evangelium skjenke Menneskenes Børn Velsignelse og Salighed.

Det er om et saadant Evangelium vi bære Vidnesbyrd, og hvortil vi søge at henlede vore Medmenneskers Opmærksomhed. Vi ville ikke gjøre os skyldige i deres Vildfarelser ved at indlade os i meningsløse Debatter med dem om Frelsens Plan, men vi ville gaae roligt vor Vei og vise

saadanne Individer, at vi ere tilfredse med Evangeliet, som det er, og at vi ei lade os anfegte, naar de kalde Sandheden Løgn.

Hvorsomhelst Sandheden kan anvendes, der kan ogsaa Evangeliet virke, fordi det omfatter al Sandhed, og naar I forstaae dette, vide I tillige, at hvad jeg har lært Eder her i Aften, er netop det samme Evangelium, som Jesus prædikede, og som Skriften vidner om. Dersom Fortidens Apostler havde imødekommet enhver Opfordring til Disput og gjort sig til Modstandernes Ligemænd, vilde de have faaet Tusinder at kjæmpe mod, som fornegtede den Sandhed, de bragte. De vare udsendte for at lære Menneskene, og for at velsigne dem med den himmelske Kundskab. Dette er ogsaa vor Mission, og at vi maae forstaae den ret og altid udføre den med Ære, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Om Vidnesbyrd.

Ved at læse den inspirerede Optegnelse, kaldet det Nye Testamente, finde vi, at i Tidens Midte, da Apostler og Propheter vare paa Jorden, endskjøndt ukjendte af de Fleste, bleve de halvfjerdsindstyve Ældster og Andre, hvem det hellige Præstedomme var skjenket, udsendte To og To for at prædike Evangeliet. Hensigten med saaledes at udsende dem parvis var, at den Ene kunde stadfæste, hvad den Anden havde talt, saa Tro kunde fremspire i Tilhørernes Hjerter.

En gammel Prophet forsikrer os, at store Velsignelser vente dem, som ere utrættelige i at bære Vidnesbyrd. Vigtigheden af denne Gjenstand kan neppe overvurderes af Nogen. Hele denne Jords Befolkning, „alle dem, som sidde i Mørket uden Gud," ere for en stor Deel afhængige af dem, som have det hellige Præstedomme — det beroer paa de Ældste, hvorvidt vore Medmennesker skulle nyde Godt af det glade Budskab med alle dets Gaver, Velsignelser, Privilegier, Ordinantser og Kræfter.

For at Brødrenes Vidnesbyrd kan have den forønskede Virkning, at vække den levende og frelsende Tro i de Vantroendes Hjerter, er det af væsentlig Vigtighed, at det fremsættes i et passende Sprog og fremfor alt ved den Hellig-Aands Inspiration. Det er ikke altid fornuftigt af en Ældste, naar han opfordres til at prædike, at omtale de himmelske Sandheder, om hvilke han kan have faaet Kundskab, paa en saadan Maade, at han paadrager sig Spotterens Spydigheder og de Tankeløses letsindige Bemærkninger. Det Ukloge i en saadan Optræden blev tilstrækkelig betegnet af Frelseren, da han sagde til sine Disciple: „Kaster ikke Eders Perler for Svin, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder, og vende sig og sønderrive Eder."

Aabenbar ikke Evangeliets hellige Sandhed til de Ryggesløse og Forhærdede, at den ikke skal blive Gjenstand for deres Haan. Prædik ikke Evangeliet for

dem, som forfølge Eder for det Budskabs Skyld, som I bringe, og anvend ikke Forjættelserne paa de Vanhellige.

Vi læse i Skriften, at Jesus Christus lignede Evangeliets overordentlige Værd ved en kostelig Perle, som en Kjøbmand gjerne vilde sælge Alt, hvad han eiede, for at faae. Derfor, Brødre, stil ikke Eder selv og de Principer, I forkynde, til Skive for den tankeløse Hobs Vittigheder og Spot, men naar gunstig Leilighed tilbyder sig, bær da et sanddru og kraftigt Vidnesbyrd for de Oprigtige, saa de Sagtmodige og Fattige paa Jorden kunne glæde sig ved Evangeliet som i fordums Dage.

Hvis det er sandt, at „Gjerninger tale høiere end Ord," da er det ikke alene med Munden, vi skulle prædike, men ogsaa med vor Vandel. Lad Eders Handlinger vare til Eders Tale, da ville I vinde Tiltro og Agtelse hos Alle, som kjende Eder, og bidrage til at lette Eders Medbrødres Arbeide i den Sag, som Herren har besluttet skal seire.

Correspondance.

Australien.

(Fra „Millennial Star.")

Rosebank, den 18de Februar 1862.

Præsident G. Q. Cannon!

Kjære Broder! De udtaler Deres Bedrøvelse over, at saa Faa i dette Land adlyde Evangeliet og blive deelagtige i Pagtens Velsignelser. Jeg kan med Sandhed sige, at De er ikke den Eneste, som nærer en saadan Følelse; men naar vi betragte, hvor Størstedelen af disse Landes Befolkning stammer fra, og ihukomme hvilket Hovedformaal alle Mennesker i Almindelighed have, vilde det næsten være et Under, om Forholdene her vare anderledes. Efterkommerne af de første Colonister i denne Verdensdeel (af hvilke Nogle vare de største og meest lastefulde Forbrydere, sendte hertil fra deres Hjemstavn England) ernære sig hovedsageligen af Guldgravning og Faareavl, i hvilke to Forretningsgrene man med god Grund kan sige, at de leve uden Gud; og endskjøndt Herrens Tjenere af og til kunne fængsle deres Opmærksomhed længe nok til at fremlægge Evangeliets Sandhed for dem paa en saadan Maade, at de ei kunne modsige den, synes det dog som om de have besluttet at lukke deres Hjerte for samme, og ville udentvivl vedblive dermed, indtil Herrens Straffedomme hjemsøge Landet. Men uagtet alle disse Vanskeligheder, er jeg lykkelig ved at kunne sige, at jeg ikke alene selv har Lyst til fremdeles at gjøre Godt ved Guds Hjælp, men at jeg har nogle Faa her, som ere ligesaa nidkjære for deres Religion, hvilke hjælpe mig at rulle Værket frem efter bedste Evne.

De Helliges Tro styrkes betydelig i dette Land ved at høre om Kirkens Tilvæxt i andre Dele af den Europæiske Mission, og jeg beder til Herren for Dem og Deres Medarbeidere i Præsidentskabet, at han vil styrke Eder og begave Eder med

Kundskab og Viisdom til at udføre alle de Pligter, som Eders hellige Kald medfører, til Guds Ære og Forherligelse.

De Hellige her ere velbekjendte med den nuværende Tilstand i Amerika, idet de have Josephs Prophetier for sig, i hvilke Begivenhederne ere optegnede med en Klarhed og Bestemthed, som ikke kunde have været tydeligere, om han havde levet i vore Dage og skrevet om forbigangne Ting. Vi kunne ogsaa ved samme Middel see hvad Enden vil blive paa alt dette, og min Bøn er, at Herren vil bevare sit trofaste Folk fra al Fare, indtil den Dag oprinder, da han vil hjemsamle sine Hellige baade fra dette og alle andre Lande paa Jorden.

Den sidste, men ikke den mindste Nyhed, jeg har at melde, er, at Guds Kraft flere Gange har aabenbaret sig blandt os ved Syges Helbredelse, hvilket engang har været Tilfælde med mig selv. Jeg blev nemlig angrebet af en besynderlig Sygdom, som efter nogle Dages Forløb fremkaldte en Forblødning i Hovedet, som om en Aare var sprungen. Blodet vedblev at strømme saagodtsom uden Ophør i to a tre Timer, saa at jeg begyndte at tvivle om mit Liv, især da Smerterne vare overordentlig store. Min Hustru gjorde alt Muligt for mig, og det lykkedes hende at formindske Blodtabet endeel ved kolde Omslag; men den frygtelige Smerte vedblev. Jeg havde imidlertid sendt Bud til Ældste Blackburn i Morpeth, en tre fire engelske Mile herfra, og anmodet ham om at komme snareste mulig. Han kom og salvede mig, kort Tid efter standsede Blødningen, Smerten forlod mig og har siden ikke indfundet sig.

Til Slutning vil jeg bede Herren skjenke Dem alle fornødne Velsignelser, saa De kan være istand til at udføre enhver Pligt, der paahviler Dem, og haaber, at De iligemaade vil bede for mit Vel, samt for de Hellige, der ere anbetroede til min Varetægt.

Deres Broder i Pagten,
Thomas Ford.

Aalborg og Vensyssel Conferencer.

Aalborg, den 27de Mai 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! Efter at have besøgt den største Deel af Vensyssel Conference er jeg tilligemed Ældste W. W. Cluff vendt tilbage hertil. I Vensyssel tilbragte vi en behagelig Tid i den præsiderende Ældstes, Broder Høgsteds Selskab, og Resultatet af vor Virksomhed der er meget tilfredsstillende, saavidt det har vist sig. Vi overværede tre Districtsmøder, som vare talrigt besøgt af Hellige og Fremmede, og en almindelig Glæde og en god Aand syntes at besjæle Alle uden Undtagelse.

Hvad Conferencens Tilstand og vore locale Forhold angaaer, formoder jeg, De har erholdt detailleret Indberetning derom ved Rapporter og Breve, hvisaarsag jeg kun flygtigt skal omtale enkelte Ting.

Districtet er i en trivelig Forfatning, de Hellige staae godt i aandelig Henseende og hvad Nogle have lidt i det Timelige oprettes for endeel nu i denne gunstige

Aarstid, da de atter ere komne i Virksomhed. Der findes endnu Mange, ja Flere end i Fortiden, som have Tro paa det Budskab, vi bringe, og ere mere eller mindre redebonne til at annamme samme.

De veed, at Emigrationsforretningerne fængsle vor Opmærksomhed og Virkekraft i en ikke ringe Grad, saa vort Arbeide blandt Folket for endeel indskrænkedes, hvilket har havt til Følge, at vor Fremgang ikke har været saa stor, som den under andre Omstændigheder kunde have været; men alligevel ere vi glade ved, at 100 ere blevne døbte i afvigte Qvartal, og flere ere tillagte siden Rapporten indsendtes.

Vi have, som De veed, sammendraget nogle Grene, for derved at vinde foroget Kraft. Flere af Brødrene i Grenene gaae ud og holde Forsamlinger, hvor Folk ville høre paa dem, og dem, som ikke ville høre Ordet, lade vi i Fred til en beleiligere Tid. Vore omreisende Ældster ere gode Mænd, om end unge i Evangeliets Tjeneste. Det locale Præstedømme er sat i Virksomhed og gjør sit Bedste efter Omstændighederne. Der herskr god Forstaaelse blandt de Hellige, deres Exempel er i Sandhed følgeværdigt. Her er allerede Udsigt for en Deel at gaae hjem til Zion næste Aar, og snart vil der aabne sig lignende Udsigt for flere. Det seer ud som at Værket skal fremmes meget i denne Conference, og paa Steder, hvor der sidste Foraar var megen Modstand, gaaer det nu kraftigt fremad.

Udgifterne til Forsamlingslocaler, osv. i denne Stad (Aalborg) ere ikke ubetydelige, men herfra virker ogsaa en stor Kraft i alle Retninger, og forøvrigt ere Forholdene af den Natur, at vi behøve ikke og kunne ikke med Fordeel indskrænke vore Localer, og jeg troer, at Pengene, som udgives hertil, ere godt anvendte. Der er ogsaa udrettet langt mere i Aalborg, siden Evangeliets Introduction i dette Land, end i nogen anden Stad, Kjøbenhavn undtagen, og Udsigterne ere fremdeles meget lovende.

Modtag i Forening med Brødrene min hjertelige Hilsen.

Deres i Christo,
A. Christensen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 270.)

Whitmer spurgte: „Sigter De til mig?" hvortil Turley svarede: „Hvis Kappen passer Dem, behold den. Jeg ved kun, De har kundgjort gjennem Pressen, at en Engel viste Pladerne til Joseph Smith." Whitmer: „Og jeg svarer, at jeg berørte disse Plader med mine Hænder; der var smukke Indgraveringer paa begge Sider; jeg havde dem i mine Hænder," og derpaa beskrev han, hvorledes de vare fæstede sammen, „og de bleve mig forevist af et overjordisk Væsen." Han erkjendte Alt.

Turley spurgte ham, hvorfor Oversættelsen ikke var tilstede nu, hvortil han svarede: „Jeg kan ikke læse den, og veed ikke om den er ægte eller ei," Alt dette bevidnede Whitmer i otte Mænds Paahør.

Committeen samledes, og Broder W. Huntington aflagde Rapport om sin Reise til Liberty i Forretninger for Committeen.

Nødvendigheden af at skaffe nogle Klæder til Fangerne i Richmond blev drøftet, og det vedtoges at sende to Brødre til Liberty for at sælge nogle Jorder; til denne Mission bleve Brødrene H. G. Sherwood og T. Turley bestikkede.

Efterat en Nota over Klædningsstykker til Fangerne i Richmond var bleven udfærdiget, overraktes samme til de bestikkede Brødre, som skulde besørge Jorderne solgt og Klæderne kjøbt.

Løverdagen den 6te April. Dommer King, som aabenbart frygtede en Ombytning af Forhørsstedet eller et Forsøg fra vor Side paa at flygte, for derved at undgaae hans skandaløse Forfølgelse — og uden al Tvivl ventende, at vi vilde blive dræbte paa Veien — lod mig og mine Medfanger skyndsomst transportere til Davies County, under Bevogtning af ti Mand, commanderede af Samuel Tilley, Reserveslutter i Clay County. Det blev os lovet, at vi skulde blive førte gjennem Far West, der laa lige paa Veien, hvilket vore Venner i nævnte By vidste og følgelig ventede os; men istedetfor at opfylde sit Løfte, førte man os ad en 18 engl. Miles Omvei udenom Byen, langt fra enhver menneskelig Bolig, hvor den bedste Leilighed til et almindeligt Overfald tilbød sig.

Denne Aften samledes Committeen til Raad. Bon af Ældste Kimball. Anledningen til Mødet var at overveie en Ordre, tilsendt os i Dag af Formændene for Davies Pøbelen, hvori det befales os at forlade dette County inden førstkommende Fredag.

Besluttet: at leie alle de Kjøretøier, som kunne erholdes, for at befordre de Hellige ud af dette County til Tenny Skoven.

Besluttet: at H. G. Sherwood øieblikkelig sendes til Illinois for at erholde Hjælp hos de Hellige dersteds, saasom Oxer, Vogne, Penge osv.

Ældsterne Sherwoods og Turleys Mission til Liberty blev opsat for Nærværende.

Søndagen den 7de April. Committeen samledes hos Br. Turley. Br. Erastus Snow aflagde Rapport om sit Besøg hos Dommerne i Jefferson. Et Brev fra Fangerne i Liberty oplæstes, og Daniel Shearer og H. C. Kimball bleve sendte til Mr. Hughes for at anmode ham om at reise til Davies County for at overvære Retten sammesteds.

Vi fortsatte vor Reise over Sletten, medens Brødrene i Far West i deres Omsorg for vort Vel betalte en Mand tredive Dollars for at levere os et Brev i Davies County og bringe Svar tilbage.

Mandagen den 8de April. Efter en moisommelig Reise (thi vor langvarige Indspærring havde afkræftet os betydeligt) kom vi til Davies County, omtrent en Miil fra Gallatin, hvor vi bleve afleverede til Sheriffen, William Morgan og hans Haandlangere William Bowman, John Brassfield og John Pogue. Vore Bevogtere fra Liberty vendte strax tilbage, men stiltes ad eller fore vild paa Veien; nogle af dem ankom til Far West efter Mørkets Frembrud, men kjørte fast i Gjerdet, og paa deres Raab om Hjælp gik Ældste Markham ud for at hjælpe dem og førte dem ind til Gjestgivergaarden. Af disse Folk fik han et Brev, som vi havde skrevet til Committeen, i hvilket vi meldte vor Ankomst til Davies County.

Tirsdagen den 9de. Vort Forhør begyndte for en drukken Jury. Austin A. King, der var ligesaa bestjænket som Juryen, var præsiderende Dommer, — de vare Alle berusede.

Ældste Stephen Markham var af Committeen bleven sendt til os med hun-

drede Dollars fra Br. Kimball, som denne forærede os, da vi vare aldeles blottede for Penge paa denne Tid. Broder Markham forlod Far West i Morges, og efter at have svommet over flere Aaer ankom han til os om Eftermiddagen og tilbragte Aftenen i vort Selskab. Han bragte os en Copi af en Forordning, som havde passeret den lovgivende Forsamling, hvori der tilstaaes os Ret til at faae vor Sag behandlet ved en anden Domstol paa vort Forlangende.

Dommer Morin kom fra Mill Port og var gunstig stemt for vor Flugt fra al den Trængsel, vi lede under, og tilbragte Aftenen hos os i Fængslet. Fraseet vore sørgelige Omstændigheder, havde vi en meget behagelig Aften, thi vi vare saa lykkelige som de Lykkeligste. Aanden hævede os over vore Lidelser, og vi jublede i hverandres Selskab.

Onsdagen den 10de hengik med at afhøre Vidnerne for Juryen. Blandt Vidnerne var Dr. Sampson Avard een; Br. Markham fik ikke Tilladelse til at afgive noget Vidnesbyrd.

Vor Vagt gik hjem, og Oberst William P. Peniston, Blakely og Flere indtoge dens Plads.

„Quincy i Illinois, den
10de April 1839.

„Til de Hellige i Fængsel, Hilsen.

„Midt i en Strøm af Forretninger skynder jeg mig at sende Eder nogle Linier med Br. Mace. Vi ønske at forsikre Eder, at vort Venskab er lige usvækket, og vore Anstrengelser for Eders Løsladelse og Menighedens Lindring ere uformindskede. I dette Øiemed have vi søgt at sikre os Gouverneurens og de meest indflydelsesrige Mænds Venskab i denne Stat, hvilket er lykkedes os langt over Forventning. Gouverneur Carlin forsikkrede os i Aftes, at han vilde fremlægge vor Sag for den lovgivende Forsamling i denne Stat, og han vilde anvende al sin Indflydelse for at bevæge den til at udtale en gunstig Kjendelse for vore Folk. Han er ligeledes især med at udstede Documenter, der skulle undertegnes af alle hoitstaaende Mænd i denne Deel af Landet, for at berede os en venlig Modtagelse i Washington, hvortil vi snarest mulig begive os, naar vi have besøgt Gouverneuren i Iowa, for hvis Venskab vi have de bedste Beviser. Vi forlade Quincy i Dag paa vor Tour til ham. Vor Plan er, at anklage Staten Missouri for Brud paa en Paragraph i de Forenede Staters Constitution, nemlig: at „Hovedregjeringen skal give hver Stat en republikansk Regjeringsform." En saadan Regjeringsform findes beviseligt ikke i Missouri.

„Gouverneur Carlin med Frue interessere sig med levende Begeistring for dette Foretagende og nære ingen Tvivl om, at det jo vil lykkes.

„Vor Fremgangsmaade i denne Sag vil være, at faae alle Gouverneurerne til i deres næste Aarsbudskab at omtale Tilstanden for den lovgivende Forsamling, og vi ville sørge for at have en Mand i Hovedstaden i hver Stat, som kan meddele dem Oplysninger om de herskende Forhold.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Tilfredshed erholdes ikke ved at formere Brændet, men ved at borttage noget af Ilden; ikke ved at forøge sin Formue, men ved at formindske sine Ønsker. De

jordiske Rigdomme ere ligesom Nødder; man sønderriver sine Klæder for at faae dem, ødelægger sine Tænder med at knække dem, og de fylde intet i Maven, naar man spiser dem. (Andrew Fuller.)

Af alle Charakterer er Forræderen den meest foragtelige; hvo, som stoler paa ham, fostrer en Slange ved sit Bryst.

En ung Præst, som ingenlunde havde ringe Tanker om sig selv, sagde til en aldrende Herre, hvis Vandel afveeg noget fra hans, at han aldrig kunde vente at naae Himmelen uden først at blive født paany, og tilføiede i en affecteret, hyklerst Tone: „Jeg har selv erfaret denne Forandring og føler derfor ingen Frygt." „Saa! Er De bleven født paany?" „Ja, tilvisse," gjenmælede den unge Vindmager, „jeg haaber, jeg er." „Godt," sagde hans uforbederlige Discipel, idet han betragtede ham stivt, „jeg troer ikke det vilde skade Dem, unge Mand, at fødes paany endnu engang."

Et *slaaende Argument*. En Mand kom engang til en Derwisch og forelagde ham tre Spørgsmaal: 1) „Hvorfor siger Du, at Gud er allestedsnærværende? Jeg seer ham ingensteds; viis mig hvor han er. 2) Hvorfor bliver en Mand straffet for en Brøde, naar Alt, hvad han foretager sig har sit Udspring fra Gud? Mennesket har ingen fri Villie, thi han kan ikke gjøre Noget, som strider mod Guds, og hvis det stod til Mennesket selv, vilde han gjøre alt muligt for sit eget Vel. 3) Hvorledes kan Gud straffe Satan med Helvedes Ild, naar han selv er dannet af dette Element? og hvad Indtryk kan Ild gjøre paa sig selv?" Derwischen tog en stor Jordklump og slyngede ham den i Hovedet. Manden anklagede ham strax for Cadien og sagde: „Jeg gjorde en Derwisch nogle Spørgsmaal, men istedetfor at svare, kastede han mig en Jordklump i Hovedet, hvilket forvoldte mig stor Smerte." Da Derwischen indfandt sig, spurgte Cadien ham, hvorfor han havde handlet saaledes. Derwischen svarede: „Jordklumpen var Svar paa hans Tale. Han siger, han har Hovedpine: lad ham vise mig den, og jeg skal vise ham Gud. Og hvorfor anklager han mig? thi hvad jeg gjorde, skete ifølge Guds Villie: det var ikke mig, der slog ham, men Gud. Og da han selv er skabt af Jord, hvordan kan han saa faae Ondt af det Element?" Manden stod bestjæmmet, og Cadien var særdeles fornøiet med Derwischens Svar.

En munter gammel Neger havde kjøbt sig en ny smuk Hat; men da han paa Hjemveien overraskedes af en Regnbyge, gjemte han sin Hat under Frakken. Da man spurgte ham, hvorfor han ikke beholdt Hatten paa, svarede han: „Hatten er min, jeg kjøbte den for mine egne Penge; men Hovedet tilhører Massa, lad ham sørge for *sin* Eiendom."

Nyheder.

I Celle i Hannover har en voldsom Brand ødelagt 59 Huse. Om Slukning kunde der ikke være Tale paa Grund af Blæsten og Rogen, og man maatte derfor næsten udelukkende indskrænke sig til at redde Børn, Huusdyr og Bohave. Et Kapel og et stort Antal Tramonumenter paa den nærliggende Kirkegaard ere ogsaa brændte.

I Amerika synes Krigslykken at være variabel. Efterat de Sydlige, som meldt i forrige Nr., havde trukket sig tilbage fra Sostaden Yorktown i Virginien, leveredes der et stort Slag ved Williamsburg, hvor Unionisterne ifølge „New York Times" mistede over 3,000 Mand og de Sydlige ligesaa mange. Ogsaa ved West Point synes den stedfundne Træfning at have været af alvorligere Natur, end man først vilde vedkjende, idet Unionisterne mistede over 500 Fanger, og de vilde udentvivl have lidt et betydeligt Nederlag, hvis ikke Kanonbaadene vare ankomne i betimelig Tid. — Norfolk er rømmet af de Sydlige, efterat disse havde ødelagt alle Værfterne, Arsenalet og samtlige Skibe, hvoriblandt det bekjendte Pantserskib „Merrimac," som sprængtes i Luften. Derved fik Unionisternes Escadre, bestaaende af „Monitor" og fire andre Pantserkanonbaade, Adgang til at angribe Fort Darling, der kun ligger syv engl. Mile fra Hovedstaden Richmond; men efter fire Timers Kamp maatte de trække sig tilbage. De Sydlige have ødelagt to af sine Dampbaade, 20 Skonnerter og en Mængde Broer for at hindre Unionisternes Fremrykning. — Ifølge Efterretninger fra New York af 13de Mai havde 20,000 Sydlige angrebet General Pope ved Falmington og gik efter fem Timers haardnakket Kamp af med Seiren. Tabet paa begge Sider var meget stort. De seneste Efterretninger af 27de Mai berette om en ny Seir, Syden har tilkjæmpet sig. 15,000 Mand Sydlige have angrebet Forbundstropperne under General Banks. Forbundstropperne have trukket sig tilbage over Potomac fra Virginien til Maryland, stadig forfulgte af de Sydlige. Forbundstroppernes Tab er betydeligt. Efterretningen om denne Begivenhed har fremkaldt stor Ophidselse i Norden, og Militsen er indkaldt for at beskytte Washington.

I Richmond havde Præsidenten Jefferson Davis den 3die Mai udstedt en Proclamation, hvori en almindelig Bededag anordnedes til den 16de Mai for at anraabe Himmelen om Seir for Sydens Vaaben.

Mr. G. W. Kinney fra Barston Herred i Canada meddeler i „Quebec Gazette" for 10de Febr. følgende besynderlige Phænomen: „For nogle Dage siden saae jeg om Morgenen, at Bjergene paa den vestlige Side af Indsoen i dette Herred havde et ganske andet Udseende end sædvanlig, og strax randt det mig i Hu, hvad jeg havde hørt var bleven seet sammesteds nogle Dage tidligere. Jeg standsede og saae tydelig fire Jernbane-Vogne i Rad; kort efter flød de sammen i Eet og dannede nu en Vinkel, hvis ene Been strakte sig lodret i en betydelig Høide; derefter viste sig en lignende Figur et lille Stykke fra den første. Derefter saae jeg to Armeer marschere mod hinanden fra de nævnte Figurer; de nærmede sig hinanden paa kort Hold, hvorefter de forsvandt for et Øieblik, men viste sig atter i en ny Stilling. Da kom et Skib seilende, som vendte Bredsiden mod Armeerne, og jeg saae det hele prægtige Panorama afvexlende vise sig og forsvinde i en Tid af sex Timer. Der var ingen Taage eller Skyer paa den Kant, hvor Synet saaes. Dette er intet Hjernespind, men en Kjendsgjerning, der kan bevidnes af mange Folk, som i Forening med mig overværede dette storartede Skuespil. Det var sandsynligviis hvad man pleier kalde Fata Morgana, men Spørgsmaalet er: hvor fandtes den Armee, som saaledes afspeiledes?"

Brighams Kald.

Henover Jowas Sletter
Høstvinde sagte gaae,
Og Bøffelen den dandser
I Støvskyen graa,
I Taagen halvt tilsløret
Hist ligger Hyde Parks By,
Hvor Flodens Bover skylle
Tæt under Bakkens Ly.

Der staaer et Huus paa Skrænten,
Did vandre flere Mænd,
Mens Middagssolen smiler
I disse Slør derhen.
Hør Sangen liflig klinger,
Høit under Luftens Hal,
Som Elven, naar den styrter
Melodisk i sit Fald.

Der Herrens tolv Apostle
Til Raad sig samlet har,
Ei Poblens vilde Rasen
Endnu ret dæmpet var,
Skjøndt Joseph sank i Døden,
Og mange Ædles Blod
Beseglede som Vidner
Den Pagt, hvori de stod.

Skjøndt Nauvoo Stad stod øde,
Og Templet var i Gruus,
Og Tusinder bortjaget
Foruden Hjem og Huus.
Til Vestens Klippebjerge
Henflyed Herrens Hjord,
Af Israels Gud beskjærmet
Og styret ved hans Ord.

Derfor i Bøn for Zion
De Tolv tilsammen kom:
„Gud, lad din Sandhed seire,
Dom en retfærdig Dom,
Lad dine Vidner voxe,
Gjør hver i Aanden stærk,
Til vældig at fremrulle
Dit Sidste-Dages Værk.

Lad Aabenbaringslyset
Fra Himlen straale ned,
Og boe i vore Hjerter
Og styre vore Fjed.
Og lad os grant fornemme,
I Livet som i Død,
Din Haand er i det Hele,
Du kjender al vor Nød."

Da lød saa fjernt et Buldre,
Da lød en sagte Vind,
Og Aandens Luer flammed
I Stuen herlig ind.
Og Jorden stille zittred,
Mens navnløs Salighed
Opfyldte alle Hjerter
Med Evighedens Fred.

Hver Tanke den blev stille,
Hver Læbe den var tys,
Hver Følelse den smelted
I Evighedens Lys.
Og Almagtsrøsten talte,
Mens Støvet lytted til,
Og hver en Aare brændte
I Herlighedens Ild:

„Lad Brigham Young, min Tjener,
Staae frem paa dette Sted,
Og modtag Fuldmagts-Noglen,
Og Kraft og Myndighed
Som Præsident for Kirken
I min Enbaarnes Navn,
Som Præsident for Riget
Til frelste Slægters Gavn."

Da lukkede sig Synet,
Gud havde Støvet rørt,
Og Øiet havde skuet,
Og Øret havde hørt.
Han kjendte Zions Trængsel,
Han fulgte med sit Folk,
Propheten Brigham salvet
Blev til Jehovahs Tolk.

Men Folket der i Byen
Til Stedet stimled ned,
Og Dyrene paa Marken
Forfærdet foer afsted.
De følte Jorden fjælve,
Saae Huset staae i Brand,
Mens Tordenbulder rulled
Henover Sø og Land.

Det var vor Faders Stemme,
Han hvisked til os frit,
Han lod os sødt fornemme
Blot af sin Nærhed lidt.
Fat Tro og omvend Eder,
Gaa ind i Daabens Pagt,
Og Aandens Kraft iklæder
Os med Guds Glands og Magt.

Vilhelm Poulsen.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Mai 1862.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.				
Aalborg.	N. C. Edlefsen	217	Rdl.	2	Mk.	4 Sk.
Aarhuus.	P. C. Geertsen . . .	259	—	2	—	12 —
Bornholm.	P. C. Nielsen	209	—	4	—	10 —
Brevig.	C. C. Dorius	1034	—	"	—	5 —
Fredericia.	R. Johansen	"	—	"	—	" —
Fyen.	P. C. Carstensen . . .	797	—	1	—	5 —
Götheborg.	A. P. Soderborg . . .	355	—	1	—	1 —
Kjøbenhavn.	H. C. Jensen	123	—	"	—	8 —
Lolland.	J. Hansen	288	—	"	—	" —
Norrkoping.	L. Nilsson	834	—	1	—	" —
Skaane.	N. Rosengreen	190	—	4	—	8 —
Skive.	C. S. Vinge	412	—	1	—	13 —
Stockholm.	N. C. Flygare	686	—	1	—	14 —
Sundsvall.	A. Svedlund	166	—	3	—	12 —
Vensyssel.	H. C. Hogsted	258	—	3	—	1 —
	P. G. Petersen, Hamborg	9	—	1	—	14 —
	Diverse Debitorer . . .	135	—	4	—	8 —
	Summa	5977	—	5	—	3 —

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. Amasa Lyman . . .	273.
Red. Bemærk. (Om Vidnesbyrd) .	279.
Correspondance (Australien. — Aalb. og Vensyssel Conferencer)	280.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	282.
Blandinger	284.
Nyheder	285.
Poesie	287.
Contoirets Tilgodehavende	288.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. C. Bording.